

POŽÁDAL JSEM HRABĚTE, ABY SE KE MNĚ PŘIPOJIL. ON VŠAK ODPOVĚDĚL, ŽE NEMÁ
VŮBEC CHUŤ K JÍDLU, A BĚHEM VEČĚŘE SE OPRAVDU NEDOŤKL JEDINÉHO SOUSTA.

JONATHAN HARKER ZAVŘEL DENÍK A JEŠTĚ PŘED SVÍTÁNÍM VSTAL. PŘIBLÍŽIL SE K ZRCADLU A ZAČAL SE HOLIT. NAJEDNOU ZASLECHL HRABĚTE, JAK MU ŘÍKÁ: „DOBŘE JITRO!“ TRHL SEBOU, A KDYŽ SE OTÁČEL, HLAVOU MU PROBLESKLO, PROČ NEVIDÍ ODRAZ HRABĚTE V ZRCADLE!

Jakmile se Harker opět otočil, nasměroval zrcadlo, aby zjistil, jak je možné, že neviděl hraběte přijít přesto, že dával pozor. Tentokrát byl přesvědčený, že nejde o omyl. Drákula stál vedle něj. Mohl ho vidět přes rameno, ale v zrcadle jeho obraz nebyl! Bylo to překvapivé! Přítomnost hraběte vyvolávala v mladíkovi ještě silnější, nepříjemné pocity. Právě zjistil, že když sebou překvapením šubnul, poranil si břitvou krk. I Drákula zaznamenal kapku krve stékající ze škrábance. Oči se mu červeně rozsvítily a na jeho rtech se objevil podivný úsměv, který odhalil jeho ostré špičáky. Natáhl ruku, jako by chtěl mladíka popadnout pod krkem, ten však instinktivně uhnul a hrabě se pouze letmo dotknul prsty růžence, který měl Jonathan kolem krku. V tu chvíli došlo k náhlé změně. Drákula se vzdálil. Vypadalo to, jako by se spálil, a světlo z jeho očí zmizelo. Harker dokonce začal pochybovat o tom, zda světlo vůbec viděl.

„Dejte si pozor, abyste se neřízl!“ upozornil ho hrabě. „V tomto kraji to je nebezpečnější, než si umíte představit.“

Poté z pokoje odešel a nechal chudáka Jonathana přemýšlet o tom, co to vlastně viděl. Mladíka přepadala spousta pochybností. Proč nikdy neviděl hraběte jíst nebo pít? Kam odchází každý den? Co dělá od svítání až do západu slunce? Proč ho asi tak děsí takový malý křížek? A jak je možné, že se jeho odraz neobjeví v zrcadle? Ale především, proč ho vězní na zámku? Jakmile si Jonathan uvědomil, že je vlastně držen v zajetí, popadl ho vztek. Běhal po schodech nahoru a dolů, snažil se vyrazit všechny dveře a nakláněl se z každého okna, které našel. Bylo to ale zbytečné, proto se odevzdaně rozhodl vyčkat, až se hrabě jako obvykle vrátí společně se západem slunce. Té noci se však Drákula neobjevil. Když se Harker vyklonil z okna, jeho pozornost upoutal jakýsi pohyb o poschodí níže.

Z polohy místností se Jonathan domníval, že by se v tom místě měla nacházet okna Drákulova pokoje. Schoval se za sloupkem okna a díval se ještě pozorněji. Najednou ze spodního okna vykukla Drákulova hlava. Jonathan ho sledoval se značnou zvědavostí, měnící se náhle v odpor a zděšení. Hrabě totiž pomalu vyšel z okna a začal „hlavou směrem dolů“ slézat zámeckou zeď, tyčící se nad hrůzostrašnou propastí; za ním vlál rozhalený plášť, podobající se dvěma velkým křídům. Mladík nejdříve nevěřil vlastním očím. Myslel si, že vidí fata morgánu, zvláštní hru stínů, která vznikla od svitu měsíce. Když ale pokračoval v pozorování, zjistil, že se nemýlí! Všiml si, jak se hrabě prsty na ruku a na nohou pevně zachytává okrajů kamenů, které po těch letech vykukovaly z omítky zámecké zdi, jak využívá každé nepravidelnosti kamene a slézá dolů pozoruhodnou rychlostí, jako by byl nějaká ještěrka.

„Co je to za člověka nebo bytost, která na sebe vzala lidskou podobu?“ pomyslel si vyděšený Harker a rychle se schoval za závěs, aby ho hrabě nezahlédl.

**AT' UŽ BYLO DRÁKULOVO
TAJEMSTVÍ JAKÉKOLIV,
JONATHAN VĚDĚL, ŽE
ODPOVĚD' NA SVÉ OTÁZKY
NALEZNE V MÍSTNOSTECH,
ZE KTERÝCH VIDĚL VYCHÁZET
HRABĚTE. MLADÍK SE TEDY
ROZHODL PODNIKNOUТ VELMI
NEBEZPEČNOU A RISKANTNÍ AKCI.**

Vylezl oknem a spustil se do pokoje, z něhož viděl odcházet hraběte. Ještě než ho opustila odvaha, bez toho aniž by se podíval dolů, seskočil na římsu a pomalu slezl až k oknu Drákulova pokoje. Ačkoliv si byl jistý, že hrabě odsud odešel, při vstupu do místnosti pocítil velké rozrušení, které se brzy změnilo v údiv. Místnost byla totiž úplně prázdná! Nebyla tam ani postel! Avšak na druhém konci pokoje zahlédl malá pootevřená dvířka vedoucí na strmé točité schodiště.

Harker se rozhodl pokračovat ve svém průzkumu, a zatímco do pokoje oknem pronikaly první sluneční paprsky, on se vydal po schodech do tmy. Jak tak postupně scházel dolů, ucítil strašlivý a těžký puch, připomínající hlínu a plíseň. Zápach se stále stupňoval, ale on pokračoval, až nakonec dorazil ke vchodu zchátralé kaple. Střecha byla polorozpadlá a s půdou, jejíž zápach předtím cítil, bylo čerstvě hnuto. Harker zpozoroval stopy a díry, které někdo vykopal rýči, když plnil bedny hlínou, aby je připravil k odvozu.

Jonathan se přiblížil se srdcem až v krku. To, co uviděl, mu vyrazilo dech! V jedné z velkých beden ležel na právě vykopané hlíně samotný hrabě! Jonathan si nebyl jistý, zda byl mrtev, nebo spal. Když se mu ale odvážil podívat do obličeje, pochopil, že skutečnost je mnohem děsivější!

Nevěřil vlastním očím. Hrabě vypadal mnohem mladší! Jeho knírek byl najednou černý, stejně tak jeho vlasy a na jeho obličeji nebyly žádné stopy po vráskách. Harkera ale

